

Opravična št.:

U-I-196/17

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2019:U.I.196.17

Akt:

Zakon o medijih (Uradni list RS, št. 110/06 – uradno prečiščeno besedilo, 47/12, 22/16 in 39/16) (ZMed), 2. odst. 39. čl., 3. odst. 39. čl.

Izrek:

Drugi odstavek 39. člena Zakona o medijih (Uradni list RS, št. 110/06 – uradno prečiščeno besedilo, 47/12, 22/16 in 39/16) se razveljavi.

Zahteva za začetek postopka za oceno ustavnosti tretjega odstavka 39. člena Zakona o medijih se zavrže.

Evidenčni stavek:

Prvi stavek drugega odstavka 39. člena Zakona o medijih, ki določa, da se pritožba ne vroči nasprotni stranki v odgovor, pomeni poseg v pravico do izjave, ki je sestavni del pravice iz 22. člena Ustave. Ker se pravica do popravka, ki je ustavno zagotovljena pravica, lahko učinkovito uresničuje in doseže svoj namen le s hitrim in ažurnim odzivom na objavljeno obvestilo, je zakonodajalec po presoji Ustavnega sodišča z izključitvijo vročanja pritožbe nasprotni stranki in posledično krajšim postopkom zasledoval ustavno dopusten, legitimen cilj. Vendar pa je Ustavno sodišče, ne da bi se spuščalo tudi v presojo primernosti in nujnosti takšnega ukrepa, ugotovilo, da izpodbijana ureditev ni sorazmerna v ožjem pomenu. Pri presoji sorazmernosti posega v ožjem pomenu Ustavno sodišče presoja, ali je teža posledic ocenjevanega posega v prizadeto človekovo pravico proporcionalna koristim, ki bodo zaradi tega nastale. Časovni prihranek v postopku zaradi nevročanja pritožbe nasprotni stranki v odgovor ni znaten. Koristi izpodbijane ureditve z vidika hitrosti oziroma ažurnosti objave popravka po presoji Ustavnega sodišča ne morejo odtehtati teže posledic, ki jih ima izpodbijana ureditev za prizadetega posameznika z vidika pravice do izjave. Zakonska ureditev, ki izključuje možnost odgovora na pritožbo, namreč v tolikšni meri zožuje pravico do izjave v postopku zaradi objave popravka, da v ožjem pomenu ni sorazmerna s koristmi, ki jih zasleduje. Drugi stavek drugega odstavka 39. člena Zakona o medijih določa, da pravočasno in dovoljeno pritožbo pošlje sodišče prve stopnje z vsemi spisi sodišču druge stopnje v dveh dneh od dneva, ko je bila vložena. Po razveljavitvi prvega stavka drugega odstavka 39. člena Zakona o medijih bo moralo sodišče pritožbo vročiti v odgovor, zato je v roku dveh dni od vložitve ne bo moglo poslati sodišču druge stopnje. Prvi in drugi stavek drugega odstavka 39. člena Zakona o medijih tvorita logično celoto, zato razveljavitev prvega stavka narekuje tudi razveljavitev drugega stavka drugega odstavka 39. člena Zakona o medijih. Vročanje pritožbe v odgovor ne vpliva na čas odločanja Višjega sodišča o pritožbi, pa tudi sicer predlagatelj ni izkazal, da v konkretnem primeru ne more sprejeti ustavnoskladne odločitve brez odločitve Ustavnega sodišča o protiustavnosti tretjega odstavka 39. člena Zakona o medijih, zato je Ustavno sodišče zahtevo v tem delu zavrglo.

Geslo:

1.2.51.4.1 - Ustavno sodstvo - Vrste vlog - Aktivna legitimacija v postopku pred Ustavnim sodiščem - Konkretna presoja norm - Sodišče.

1.5.51.1.17.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Razveljavitev - Zakona.

1.5.51.1.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Zavrženje zahteve.

5.3.13.19 - Temeljne pravice - Državljsanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja „(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31)“ - Načelo kontradiktornosti.

3.16 - Splošna načela - Sorazmernost.

1.4.10.6 - Ustavno sodstvo - Postopek - Vmesni postopki - Izločitev sodnika.

5.3.53 - Temeljne pravice - Državljsanske in politične pravice - Pravica do popravka objavljenega obvestila „(40)“.

Pravna podlaga:

Člen 22, Ustava [URS]

Člen 25.1, 43, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:

⌘

Dokument v PDF obliki:

 [U-I-196-17.pdf](#)

Polno besedilo:

U-I-196/17-6

20. 6. 2019

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem z zahtevo Vrhovnega sodišča, na seji 20. junija 2019

odločilo:

1. Drugi odstavek 39. člena Zakona o medijih (Uradni list RS, št. 110/06 - uradno prečiščeno besedilo, 47/12, 22/16 in 39/16) se razveljavi.

2. Zahteva za začetek postopka za oceno ustavnosti tretjega odstavka 39. člena Zakona o medijih se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Vrhovno sodišče vlaga zahtevo za oceno ustavnosti drugega in tretjega odstavka 39. člena Zakona o medijih (v nadaljevanju ZMed). Zahtevo vlaga v postopku, v katerem je sodišče prve stopnje zavrnilo zahtevke za objavo popravka, Višje sodišče pa je sodbo sodišča prve stopnje spremenilo in zahtevku ugodilo, ne da bi pritožbo pred tem vročilo tožencu v odgovor oziroma mu je pritožbo vročilo brez postavitve roka za odgovor. Predlagatelj pojasnjuje, da je toženec v reviziji opozoril, da sodišče ni upoštevalo novejše sodne prakse glede vročanja pritožbe v odgovor v medijskih zadevah, zlasti sklepa Vrhovnega sodišča št. II Ips 184/2016 z dne 22. 9. 2016, in da je sodna praksa v zvezi z vročanjem pritožbe v odgovor tudi sicer neenotna, kar pomeni kršitev načela enakosti in kršitev pravice do izjave. Tožeča stranka naj bi v odgovoru na revizijo opozorila, da se pritožba po drugem odstavku 39. člena ZMed nasproti stranki ne vroča v odgovor, in dodala, da naj bi zakonodajalec za takšno ureditev imel dopusten razlog. Poudarila naj bi, da je bila pritožba kljub jasni zakonski določbi tožencu vročena in da je toženec tako imel možnost izjave, možnost izjave pa ima še v postopku z revizijo.

2. Predlagatelj pojasnjuje, da je za presojo Vrhovnega sodišča o (ne)utemeljenosti očitka o kršitvi pravice do izjave v zadevi, v zvezi s katero vlaga zahtevo, ključen prvi stavek drugega odstavka 39. člena ZMed, po katerem se pritožba ne vroči nasproti stranki v odgovor. Navaja, da je bila v obravnavani zadevi pritožba tožencu vročena, a brez postavitve roka za odgovor, in meni, da se opisana situacija v bistvenem ne razlikuje od tiste, ko pritožba nasproti stranki sploh ni bila vročena. Z vidika pravice iz 22. člena Ustave naj bi bilo pomembno, ali je bilo stranki v postopku odločanja omogočeno, da se seznanijo z navedbami nasprotne stranke in opredelijo do njih, tej zahtevi pa naj v konkretnem primeru ne bi bilo zadoščeno. Vrhovno sodišče je v zadevi št. II Ips 184/2016 izpodbijano določbo razlagalo, da se pritožba ne vroči nasproti stranki v odgovor, razen če je to nujno zaradi zagotovitve strankine ustavne pravice iz 22. člena Ustave. Po ponovnem premisleku predlagatelj odstopa od stališča o možnosti ustavnoskladne razlage v okviru obstoječega zakonskega besedila in meni, da je intervencija Ustavnega sodišča edina možnost. Navaja primere iz prakse Ustavnega sodišča in Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP), iz katerih izhaja zahteva po dvostranskosti pravnih sredstev. Meni, da ureditev, po kateri se pritožba ne vroči nasproti stranki v odgovor, pomeni izvotlitev pravice, zagotovo pa vsaj poseg v njeno jedro, ki ne preneha testa sorazmernosti. Obravnavani poseg naj ne bi bil ne nujen (zasledovani cilj, tj. čim hitrejšo obravnavanje zahtevka, bi bilo mogoče doseči z blažjim ukrepom, tj. z določitvijo kratkega procesnega roka za vložitev odgovora na tožbo) ne sorazmeren v ožjem pomenu. Predlagatelj poudarja, da je odgovor na pritožbo edina vloga nasprotne stranke v postopku s pritožbo, v kateri ima nasprotna stranka možnost odgovoriti na navedbe v pritožbi in predstaviti svoja stališča. Zlasti občutljiva, tako predlagatelj, je situacija, ko sodišče druge stopnje na podlagi pritožbe spremeni odločitev sodišča prve stopnje, ne da bi se imela nasprotna stranka možnost izjaviti o pritožbenih navedbah. Če gre za toženca, odvzem pravice do izjave v takšnem primeru zanj hkrati pomeni tudi poseg v svobodo izražanja in v svobodno gospodarsko pobudo, če pa gre za tožnika, zanj pomeni poseg v pravico do popravka. Ker so v nadaljevanju določbe drugega odstavka 39. člena ZMed in v tretjem odstavku istega člena določeni kratki procesni roki za obravnavanje pritožbe, ki ne upoštevajo vročanja pritožbe v odgovor in ki bi bili v primeru ugotovitve protiustavnosti izključitve določb o odgovoru na pritožbo neuresničljivi, predlagatelj Ustavnemu sodišču predlaga, naj oceni skladnost drugega in tretjega odstavka 39. člena ZMed z Ustavo in ugotovi, da navedeni določbi nista v skladu z Ustavo.

3. Državni zbor na zahtevo ni odgovoril.

B.

Presoja skladnosti prvega stavka drugega odstavka 39. člena ZMed z 22. členom Ustave

4. Prvi stavek drugega odstavka 39. člena ZMed se glasi: "Pritožba se ne vroči nasprotni stranki v odgovor." Predlagatelj meni, da izpodbijana ureditev posega v pravico nasprotne stranke do izjave, in v okviru obstoječega zakonskega besedila ne vidi možnosti ustavnoskladne razlage izpodbijane določbe. Ustavno sodišče pritrjuje predlagatelju, da jasno zakonsko besedilo ne daje prostora za razlago. Zato je izpodbijano ureditev preizkusilo z vidika zatrjevanega posega v pravico do izjave, ki jo zagotavlja 22. člen Ustave.

5. Pravica do izjave oziroma pravica do kontradiktornega postopka je eden od pomembnejših izrazov pravice do enakega varstva pravic (22. člen Ustave). Ta pravica stranki zagotavlja možnost, da sodišču predloži svoje zahtevke, dejstva, na katera opira te zahtevke, pravna naziranja v zvezi z zahtevkom in dokazne predloge ter se izjavi o rezultatih dokazovanja (t. i. ofenzivna komponenta). Enako pomemben je njen obrambni element, tj. pravica stranke, da se izjavi o navedbah nasprotne stranke, opredeli do njenih dejanskih navedb, pravnih naziranj in dokaznih predlogov (*audiatur et altera pars*).^[1] Stranka mora torej v postopku imeti možnost predstaviti svoja stališča pod pogoji, ki je ne postavljajo v vsebinsko slabši položaj nasproti drugi stranki, da lahko na ta način vpliva na odločitev sodišč v zadevah, ki posegajo v njene pravice in interese.^[2] Bistven predpogoj za uresničitev te pravice je predhodna seznanitev stranke s procesnimi dejanji nasprotne stranke in sodišča, glede katerih se ima pravico izjaviti (pravica do informacije), ter dopustitev primerne roka za izjavo.^[3]

6. Tudi postopek s pravnimi sredstvi mora ustrezati ustavnim zahtevam. Ustavno sodišče je že sprejelo stališče, da mora biti kontradiktornost postopka zagotovljena tudi v postopku s pravnimi sredstvi in da pravica do izjave v postopku narekuje dvostranskost pravnih sredstev (tj. ureditev, da se pravno sredstvo pred odločitvijo instančnega sodišča vroči nasprotni stranki, ki lahko nanj odgovori).^[4] Zakon o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 73/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08 in 10/17 – v nadaljevanju ZPP) vsebuje vrsto določb, ki strankam postopka v skladu z ustavnimi jamstvi zagotavljajo, da se v postopku izjavijo. Med drugim določa, da lahko stranke zoper sodbo, izdano na prvi stopnji, pod pogoji, ki jih določa zakon, vložijo pritožbo (prim. prvi odstavek 333. člena ZPP). Izvod pravočasne, popolne in dovoljene pritožbe vroči sodišče prve stopnje nasprotni stranki v odgovor na pritožbo (prvi odstavek 344. člena ZPP). Izjeme od načela kontradiktornosti postopka lahko določi le zakon (drugi odstavek 5. člena ZPP). Izpodbijana določba drugega odstavka 39. člena ZMed, ki določa, da se pritožba ne vroči nasprotni stranki v odgovor, je takšna izjema in je kot taka *lex specialis* glede na prvi odstavek 344. člena ZPP.

7. Ustavno sodišče je že sprejelo stališče, da zakonska določba, ki izključuje uporabo določb glede odgovora na pritožbo zoper sklep, pomeni poseg v pravico do izjave, ki je sestavni del pravice iz 22. člena Ustave.^[5] Poudarilo je, da je takšna izključitev še zlasti nesprejemljiva pri sklepih, s katerimi sodišče meritorno odloči o zadevi.^[6] Toliko bolj je utemeljen sklep, da pomeni poseg v pravico do izjave tudi zakonska določba, ki izključuje odgovor na pritožbo zoper sodbo, v konkretnem primeru zoper sodbo, izdano v pravnem postopku zaradi objave popravka.

8. Upoštevač dejstvo, da je pravica do kontradiktornosti ustavna pravica, zakonodajalec pri določanju izjem ni neomejen.[7] Poseg v človekove pravice je ustavno dopusten samo, če temelji na ustavno dopustnem, tj. stvarno upravičenem cilju (tretji odstavek 15. člena Ustave) in je v skladu s splošnim načelom sorazmernosti kot enim izmed načel pravne države (2. člen Ustave). Oceno skladnosti izpodbijane ureditve s splošnim načelom sorazmernosti opravi Ustavno sodišče na podlagi t. i. strogega testa sorazmernosti, ki obsega presojo treh vidikov posega, tj. presojo nujnosti, primernosti in sorazmernosti posega v ožjem pomenu, če pred tem ugotovi, da omejitev temelji na ustavno dopustnem cilju (glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-18/02 z dne 24. 10. 2003, Uradni list RS, št. 108/03, in OdlUS XII, 86, 25. točka obrazložitve).

9. Državni zbor v postopku za oceno ustavnosti zakona ni odgovoril. Razlogi, ki bi utemeljevali dopustnost opisanega posega, tudi iz zakonodajnega gradiva niso neposredno razvidni. V naravi pravice do popravka pa je, da se njen namen lahko doseže le s hitrim odzivom na objavljeno obvestilo. Bistvo pravice do popravka je namreč v tem, da ima vsakdo pravico odzvati se na obvestilo, objavljeno v medijih, ki prikazuje netočna dejstva o njem in zaradi katerega so prizadete njegove pravice ali koristi. Gre za način, na katerega lahko posameznik s sredstvi medijskega prava brani svojo čast in dobro ime z učinkovitim sodelovanjem v javni razpravi, ki ga zadeva.[8] Po drugi strani pravica do popravka varuje tudi interes javnosti po vsestranski in uravnoteženi obveščeniosti.[9] Odziv, če naj v čim večji meri doseže svoj namen, mora biti hiter. Temu cilju sledi tudi zakonska ureditev postopka, v katerem lahko prizadeti posameznik sodno uveljavlja pravico do popravka (npr. 8-dnevni rok za odgovor na tožbo, postopek pred sodiščem prve stopnje je prednosten, sodba mora biti vročena strankam v treh mesecih po vložitvi tožbe, 3-dnevni rok za pritožbo, 3-dnevni rok za odločanje sodišča druge stopnje). V sklopu teh procesnih določb je tudi izpodbijana določba, ki v postopku zaradi objave popravka izključuje odgovor na pritožbo zoper sodbo. Procesne določbe, ki zagotavljajo hitrost postopka, ko gre za objavo popravka, so v funkciji zagotovitve pravice do popravka, ki je ustavno varovana pravica (40. člen Ustave). Ker se ta lahko učinkovito uresničuje in doseže svoj namen le s hitrim in ažurnim odzivom na objavljeno obvestilo, je zakonodajalec po presoji Ustavnega sodišča, čeprav gre za postopek pritožbe zoper sodbo, z izključitvijo vročanja pritožbe nasprotni stranki in posledično krajšim postopkom zasledoval ustavno dopusten, legitimen cilj.[10]

10. Vendar pa Ustavno sodišče, ne da bi se spuščalo tudi v presojo primernosti in nujnosti takšnega ukrepa, ugotavlja, da izpodbijana ureditev ni sorazmerna v ožjem pomenu. Pri presoji sorazmernosti posega v ožjem pomenu Ustavno sodišče presoja, ali je teža posledic ocenjevanega posega v prizadeto človekovo pravico proporcionalna koristim, ki bodo zaradi tega nastale. Ugotovljeno je bilo, da izpodbijana določba pravdni postopek zaradi objave popravka skrajša. Skrajša ga za čas, v katerem mora nasprotna stranka vložiti odgovor na pritožbo. Konkretno to pomeni največ 15 dni zaradi vročanja pritožbe nasprotni stranki, če je pritožba vročena s fikcijo vročitve, sicer pa manj, in nadaljnje 3 dni za odgovor na pritožbo. Po prvem odstavku 344. člena ZPP se namreč odgovor na pritožbo lahko vložijo v enakem roku, kot je določen za vložitev pritožbe, prvi odstavek 39. člena ZMed pa za vložitev pritožbe določa kratek 3-dnevni rok. Izkaže se, da časovni prihranek ni znaten. Koristi izpodbijane ureditve z vidika hitrosti oziroma ažurnosti objave popravka po presoji Ustavnega sodišča ne morejo odtehtati teže posledic, ki jih ima izpodbijana ureditev za prizadetega posameznika z vidika pravice do izjave. Zakonska ureditev, ki izključuje možnost odgovora na pritožbo, namreč v tolikšni meri zožuje pravico do izjave v postopku zaradi objave popravka, da ni sorazmerna v ožjem pomenu s koristmi, ki jih zasleduje.

11. Prvi stavek drugega odstavka 39. člena ZMed je v neskladju z 22. členom Ustave, zato ga je Ustavno sodišče razveljavilo (1. točka izreka). Ker je Ustavno sodišče neskladje izpodbijane ureditve z Ustavo ugotovilo že iz tega razloga, se do drugih predlagateljevih navedb ni opredeljevalo.

Drugi stavek drugega odstavka 39. člena ZMed

12. Drugi stavek drugega odstavka 39. člena ZMed določa, da pravočasno in dovoljeno pritožbo pošlje sodišče prve stopnje z vsemi spisi sodišču druge stopnje v dveh dneh od dneva, ko je bila vložena. Predlagatelj navaja, da gre za kratek procesni rok, ki ne upošteva vročanja pritožbe v odgovor in ki bi bil v primeru ugotovitve protiustavnosti izključitve določb o odgovoru na pritožbo neuresničljiv. Navedeno drži. Po razveljavitvi prvega stavka drugega odstavka 39. člena ZMed (11. točka obrazložitve) bo moralo sodišče pritožbo vročati v odgovor, zato je v roku dveh dni od vložitve ne bo moglo poslati sodišču druge stopnje. Prvi in drugi stavek drugega odstavka 39. člena ZMed tvorita celoto oziroma je drugi stavek logično nadaljevanje prvega. Razveljavitev prvega stavka zato narekuje tudi razveljavitev drugega stavka drugega odstavka 39. člena ZMed (1. točka izreka). Kljub razveljavitvi navedene določbe pa za sodišče prve stopnje že iz narave samega postopka, ki terja hitro postopanje, izhaja dolžnost hitrega postopanja v zvezi s pošiljanjem pritožbe v odgovor in posredovanjem pritožbe ter odgovora na pritožbo z vsemi spisi sodišču druge stopnje.

Tretji odstavek 39. člena ZMed

13. Tretji odstavek 39. člena ZMed določa, da mora sodišče druge stopnje odločiti o pritožbi v treh dneh od dneva, ko prejme pritožbo in spise. Tudi tej določbi predlagatelj očita (pre)kratek procesni rok, ki ne upošteva vročanja pritožbe v odgovor in bi bil v primeru ugotovitve protiustavnosti izključitve določb o odgovoru na pritožbo neuresničljiv.

14. Ustaljeno stališče Ustavnega sodišča je, da mora sodišče kot predlagatelj v zahtevi jasno in določno utemeljiti, da mora v konkretni zadevi, v kateri sodi, uporabiti (domnevno protiustavno) zakonsko ureditev na način, ki mu preprečuje ustavnoskladno odločitev.^[11] Ustavno sodišče je z razveljavitvijo drugega odstavka 39. člena ZMed vzpostavilo obveznost vročanja pritožbe v odgovor nasprotni stranki v pravnem postopku zaradi objave popravka. Vročanje pravočasne, popolne in dovoljene pritožbe nasprotni stranki v odgovor je naloga sodišča prve stopnje (prvi odstavek 344. člena ZPP). Ko dobi odgovor na pritožbo ali ko se izteče rok za odgovor na pritožbo, pošlje sodišče prve stopnje pritožbo in odgovor, če je bil vложен, z vsemi spisi sodišču druge stopnje (prvi odstavek 345. člena ZPP). Tretji odstavek 39. člena ZMed določa rok, v katerem mora Višje sodišče po prejemu pritožbe s spisi odločiti. Vročanje pritožbe nasprotni stranki v odgovor časovno ne sovпада z odločanjem Višjega sodišča, zato to procesno dejanje ni ovira, da Višje sodišče skladno z izpodbijano določbo odloči v treh dneh po tem, ko prejme pritožbo in spis. Predlagatelj tudi sicer ni izkazal, da v konkretnem primeru ne more sprejeti ustavnoskladne odločitve brez odločitve Ustavnega sodišča o protiustavnosti navedene določbe. Zato je Ustavno sodišče zahtevo v tem delu zavrglo (2. točka izreka).

15. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 43. člena in prvega odstavka 25. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – ZUstS) v sestavi: predsednik dr. Rajko Knez ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Sodnik dr. Marijan Pavčnik je bil pri odločanju o tej zadevi izločen. Ustavno sodišče je odločbo sprejelo soglasno.

dr. Rajko Knez
Predsednik

-
- [1] A. Galič, Ustavno civilno procesno pravo, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 278.
- [2] Odločba Ustavnega sodišča št. Up-39/95 z dne 16. 1. 1997 (OdlUS VI, 71), 10. točka obrazložitve.
- [3] Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-55/04, Up-90/04 z dne 6. 4. 2006 (Uradni list RS, št. 43/06, in OdlUS XV, 25) in št. Up-653/15 z dne 5. 11. 2015 (Uradni list RS, št. 87/15); glej tudi A. Galič, nav. delo, str. 274.
- [4] Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-55/04, Up-90/04 in št. Up-653/15; glej tudi A. Galič, nav. delo, str. 280.
- [5] Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-55/04, Up-90/04.
- [6] Prav tam. A. Galič, nav. delo, str. 280 in 281.
- [7] A. Galič, nav. delo, str. 279.
- [8] Odločba Ustavnega sodišča št. U-I-95/09, Up-419/09 z dne 21. 10. 2010 (Uradni list RS, št. 90/10, in OdlUS XIX, 8), 9. točka obrazložitve.
- [9] P. Primožič v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Dopolnitev – A, Fakulteta za državne in evropske študije, Ljubljana 2011, str. 639.
- [10] ESČP zagotavljanju ekonomičnosti in pospešitve postopka pripisuje velik pomen, a ne na račun osnovnih načel kontradiktornosti postopka (sodba ESČP v zadevi *Beer proti Avstriji* z dne 6. 2. 2001). Na navedeno odločitev je svojo presojo oprlo Ustavno sodišče v zadevi št. U-I-55/04, Up-90/04 ob presoji 366. člena ZPP, ki je tedaj izključeval uporabo določb o odgovoru na pritožbo zoper sklep, in presodilo, da načelo ekonomičnosti in pospešitve postopka ne more biti ustavno dopusten razlog za popolno izključitev uporabe določb, ki stranki omogočajo odgovor na pritožbo. Ker Ustavno sodišče ni ugotovilo, da je zakonodajalec v izpodbijani ureditvi zasledoval ustavno dopusten cilj, je presodilo, da ni izpolnjen že prvi pogoj, ki ga za omejevanje človekovih pravic zahteva Ustava. Obravnavani primer je po presoji Ustavnega sodišča drugačen. Ne gre za uresničevanje načela ekonomičnosti in pospešitve postopka kot takega, pač pa za zagotavljanje ustavno varovane pravice do popravka.
- [11] Glej npr. sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-238/12 z dne 23. 1. 2014 (Uradni list RS, št. 10/14) in št. U-I-63/15 z dne 16. 12. 2015.

⇒

Vrsta zadeve:

ocena ustavnosti in zakonitosti predpisov in drugih splošnih aktov

Vrsta akta:

zakon

Vlagatelj:

Vrhovno sodišče RS

Datum vloge:

28. 12. 2017

Datum odločitve:

20. 6. 2019

Vrsta odločitve:

odločba

Vrsta rešitve:

razveljavitev ali odprava
zavrženje

Objava:

Uradni list RS, št. 45/2019

Dokument:

US31954